

# Ὁ ἀποδομητικός χαρακτήρας τοῦ οἰκουμενισμοῦ γιά τήν ἐνότητα καί τήν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας

Ἀρχιμ. Ἀθανασίου Ἀναστασίου  
Προηγούμενου Ἱ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου

## Εἰσαγωγή

Τό παρόν συνέδριο δέν θά μπορούσε παρά νά εἶναι ἀφιερωμένο στόν πολυσέβαστο καί πολυφίλητο παπα-Γιώργη Μεταλληνό, ἕνα σύγχρονο γίγαντα τῆς θεογνωσίας καί τῆς ὀρθοπραξίας.

Γί' αὐτό θ' ἀρχίσουμε τήν εἰσήγησή μας μ' ἕνα ἀπλό μέν, ἀλλά ἐγκάρδιο στιχούργημα:

## Ἀφιέρωμα στόν παπα-Γιώργη Μεταλληνό

Μύστης πέφυκας σεπτῶν δογμάτων,  
σύλος πάμφωτος Ὁρθοδοξίας  
καί φοιτητῶν σου διδάκτωρ σοφώτατος.  
Τῆς σῆς Σχολῆς θεοσήμαντον μέταλλον  
τὸ ἀπηχοῦν τῶν Πατέρων τὸ φρόνημα.  
Ὁξυνούστατος ὦν καί πολύγραφος  
ἀφιλάργυρος πάνυ καί πρόσφορος,  
γεωργῶν τὸ δοθέν σοι γεώργιον  
σὺν Βαρβάρᾳ συμβία θεόφρονι  
πεφυτούργηκας ἄνθη μυρίπνοα.  
Τῶν οἰκείων σου πέλεις τὸ καύχημα  
πρότυπόν τε τῶν τέκνων ἐν πνεύματι.  
Παρεδρεύων, νῦν, Θρόνῳ τοῦ Κτίσαντος  
ὁμολογηταῖς σὺν ἀγίοις καί μάρτυσι,  
ὑπερέχου ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε  
Ἐκκλησίας, Γεώργιε, κόσμημα.

Τὴν εὐχή του νά 'χουμε!!!

Προσφιλέστατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ ἐποχή μας ταλανίζεται ἀπό ποικίλες αἱρέσεις καί παραθρησκείες. Κυρίως, ὁμως, ἀπό τήν παναίρεση τοῦ διαχριστιανικοῦ καί διαθρησκειακοῦ καί ἐν γένει συγκρητιστικοῦ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνο προβάλλεται καί προωθείται, ἀλλά καί ἐπιβάλλεται τελικά μέ τά μέσα καί τίς πρακτικές τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Δέν εἶναι δύσκολο πλέον, μιά καί οἱ “μάσκες” ἔχουν πέσει ἐδῶ καί χρόνια ἤ μία μετά τήν ἄλλη, νά διαπιστώσει κανεῖς ὅτι ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι μιά μεθοδευμένη καί συστηματική προσπάθεια, μέ ἰσχυρά πολιτικά καί οἰκονομικά ἐρείσματα καί διασυνδέσεις μέ παγκόσμια κέντρα ἐξουσίας, ἡ ὁποία στοχεύει:

1) Στήν ἀμφισβήτηση καί σχετικοποίηση τῆς ἀληθείας τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καί κυρίως τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

2) στήν ἀποδόμηση τῆς ἀγιοπνευματικῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας

3) στήν μετάλλαξη τῆς ὀρθόδοξης Ἐκκλησιολογίας

4) στήν παροχή ἐκκλησιαστικότητας στίς αἱρέσεις

5) στή νομιμοποίηση τοῦ ἀνύπαρκτου καί ἀνεπέρειστου «πρωτείου ἐξουσίας ἄνευ ἴσων» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου

6) στήν «ἐνότητα» τῶν πάσης φύσεως «ἐκκλησιῶν» καί τελικῶς στήν πανθρησκεία τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς ἔγραφε: «ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι κοινόν ὄνομα διά τούς ψευδοχριστιανισμούς, διά τάς ψευδοεκκλησίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Μέσα του εὐρίσκεται ἡ καρδιά ὅλων τῶν εὐρωπαϊκῶν οὐμανισμῶν μέ ἐπικεφαλῆς τόν Παπισμό. Ὅλοι δέ αὐτοί οἱ ψευδοχριστιανισμοί, ὅλοι αἱ ψευδοεκκλησίαι δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μιά αἵρεσις παραπλεύρως εἰς τήν ἄλλην αἵρεσιν. Τό κοινόν εὐαγγελικόν ὄνομά τους εἶναι ἡ **παναίρεσις**»<sup>1</sup>.

Ἀπόψε, σέ δύο κυρίως στόχους αὐτῆς τῆς παναίρεσης θά ἐπικεντρώσουμε ἀδρομερῶς τήν προσοχή μας: στήν ἀποδόμηση τῆς Ἀληθείας καί στήν κατάλυση τῆς ἐν Χριστῷ ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας μας. Παράλληλα, θά προσθέσουμε ἀκροθιγῶς καί ἄλλες ἄμεσα συνδεδεμένες μέ τό θέμα μας ἐκτροπές.

---

<sup>1</sup> Ἁγ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός, Ἔκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 224

## 1<sup>ον</sup>.

Κατ' ἀρχήν ὁ Οἰκουμενισμός πλαστογραφεῖ, μειώνει καί ἀλλοιώνει τήν Ἀλήθεια, δηλαδή τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ μας.

Ὁ ἅγιος Ἰουστίνος ὁ Πόποβιτς γράφει: «Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τήν σάρκωση καί τήν εἰκόνα τῆς Παν-αλήθειας ἤτοι τοῦ Θεοῦ Λόγου. ....Ὅ,τι ἀλλοιώνει, παραχαράσσει, σακατεύει αὐτήν τήν θεανθρώπινη πίστη εἶναι αἴρεση»<sup>2</sup>. Γράφει ὁ παπα-Γιώργης μας ὁ Μεταλληνός στά Δοκίμια Ὁρθόδοξης Μαρτυρίας: «Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ σκοπός τῆς ὑπάρξεως καί παρουσίας μας μέσα στόν κόσμο. Ὁ ἄνθρωπος πλάσθηκε “Χριστοκεντρικός”. Σκοπός τῆς ζωῆς μας εἶναι ἡ θέωση καί ἐν-Χριστώσῃ μας “κατά χάριν”. Ἐνωση μέ τόν Θεό “ἐν Χριστῶ” καί διά τοῦ Χριστοῦ»<sup>3</sup>.

Καί συμπληρώνει ὁ ἕτερος μακαριστός μέγας θεολόγος, ἐπίσκοπος πρώην Ἑρζεγοβίνης Ἀθανάσιος Γιέφτιτς: «Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ κατ' ἐξοχήν Χριστολογία. Ὅλη ἡ πίστη καί ἡ ζωή τῆς Ὁρθοδοξίας, ὅλο τό δόγμα καί τό ἦθος της, εἶναι μιὰ Χριστολογία. “Τό τῆς πίστεως δόγμα ἔχει θεμέλιον καί ἀρχήν τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν”, λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος. Ὁ Χριστός, συνεχίζει ὁ Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος, ὡς Θεάνθρωπος εἶναι καί *modus credendi* καί *modus vivendi* καί *modus cognoscendi* καί *modus faciendi* τῆς Ὁρθοδοξίας. (Δηλ. ὁ Χριστός ὡς Θεάνθρωπος εἶναι καί τρόπος πίστεως καί τρόπος ζωῆς καί πορείας καί τρόπος γνώσεως τῆς Ἀληθείας καί τρόπος τοῦ ἐνεργεῖν ὀρθοδόξως.) Ἡ Ὁρθόδοξη Θεολογία κατ' οὐσίαν εἶναι μιὰ ὀρθή Χριστολογία»<sup>4</sup>. Καί συνεχίζει ἄλλοῦ: «Ἡ ὀρθή Χριστολογία, καί συγκεκριμένα ἡ παράδοξος ἐκείνη θεανθρώπινη “ἰσορροπία” τοῦ χριστολογικοῦ ὄρου τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Χαλκηδόνος, ἀπό τό ὅποιο πηγάζει ὅλη ἡ Ὁρθοδοξία καί κάθε τι σέ αὐτή, ἔχει παραμορφωθεῖ καί στή ρωμαιοκαθολική καί στήν προτεσταντική θεολογία. Τό Χριστολογικό δόγμα, τό ὅποιο περιλαμβάνει στόν ἑαυτό του καί τήν Τριαδολογία καί τή Σωτηριολογία καί τήν Ἐκκλησιολογία καί τήν Ἀνθρωπολογία καί τά λοιπά δόγματα, εἶναι ἤδη γιά πολλούς αἰῶνες “λίθος προσκόμματος καί πέτρα σκανδάλου” γιά τή δυτική θεολογική καί φιλοσοφική σκέψη, ἐνῶ γιά τήν Ὁρθοδοξία ἦταν

<sup>2</sup> ἄγ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, Δογματική, ἐκδ. Ἰ.Μ. Βατοπαιδίου, Ἅγιον Ὄρος 2019, σελ. 683

<sup>3</sup> Πρωτοπρ. Γεωργίου Μεταλληνού, Δοκίμια Ὁρθόδοξης Μαρτυρίας, ἐκδ. Ἄθως, Αθήνα, σ. 15

<sup>4</sup> Ἐπισκόπου Ἀθανασίου Γιέφτιτς, Ὁ Πρῶτος Λόγος, Μελετήματα Θεολογίας, ἐκδ. Ἀθανασίου Ἀλτιντζή, σελ. 152-153

καί εἶναι καί θά εἶναι πάντοτε “Θεοῦ δύναμις καί Θεοῦ σοφία” εἰς σωτηρία καί θέωση ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων»<sup>5</sup>.

Γιά τήν προσπάθεια ἀπομείωσης τοῦ θεανδρικοῦ προσώπου τοῦ Χριστοῦ μας ἐπισημαίνει καί πάλι ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνός: «Οὐδέποτε μειώθηκε τόσο τό Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί ἀπειλήθηκε ὁ Χριστιανισμός, ὅσο στά ὄρια τῆς συγκροτούμενης ἀπό τήν “Νέα Ἐποχή” “Πανθησκείας”. Οἱ συναντήσεις τῆς πανθησκειακῆς κινήσεως τῆς Ν. Ἐποχῆς (Ἀσσίζη, 1,2 καί 3) [καί ἄλλες πού ἀκολούθησαν] δέν ἀφήνουν πιά ἀμφιβολία. Μέ τή συμμετοχή καί ἐκπροσώπων τοῦ χριστιανικοῦ κόσμου προωθείται ἡ “Πανθησκεία”, στήν ὁποία ἰσοπεδώνεται καί ἀναιρεῖται κυριολεκτικά τό Πανάγιο Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ συμφυρόμενον μέ ὅλες τίς “κατασκευασμένες” “θεότητες” τοῦ κόσμου τῆς πτώσεως. Ποτέ δέν ἀμφισβητήθηκε τόσο ἄμεσα καί ἀπόλυτα ἡ μοναδικότητα καί ἀποκλειστικότητα τοῦ Χριστοῦ ὡς Σωτήρα τοῦ κόσμου. Καί μόνο γι’ αὐτό εἶναι ἡ “Νέα Ἐποχή” ἡ μεγαλύτερη πρόκληση ἱστορικά γιά τήν Ὁρθοδοξία. Αὐτό, πού δέν πέτυχε ὁ Διάβολος μέ τούς διωγμούς καί τίς αἱρέσεις, τό ἐπιδιώκει τώρα μέ τόν ἀνανεωμένο “οἰκουμενισμό” τῆς Πανθησκείας»<sup>6</sup>.

- Ἐνῶ, λοιπόν, τό τέρας τοῦ οἰκουμενισμοῦ βρυχᾶται:
- Ἐνῶ αὐτός ὁ σύγχρονος «λέων ὠρούμενος» (Α' Πέτρ. 5,8) κυνηγάει νά καταπιεῖ πιστούς ἀνά τήν ὑφήλιο:
- Ἐνῶ αὐτή ἡ φρικώδης χοάνη, αὐτό τό δαιδαλώδες σύστημα χωράει, συμφύρει καί ἐξισώνει τό «Εγώ εἰμί ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή» (Ἰω. 14,6) μέ ὅποια ἄλλη διαστροφή της:
- Ἐνῶ, μέ βάση τήν πατερική διδασκαλία, δέν ὑπάρχει σατανικώτερο σύστημα πλανῶν στήν Ἱστορία ἀπό τόν Οἰκουμενισμό:
- Καί ἐνῶ ὁ παπα-Γιώργης βροντοφωνάζει ὅτι «ἡ Ὁρθοδοξία καλεῖται νά σώσει τήν ἀλήθειά της γιά τό Χριστό μένοντας πιστή στήν παράδοση τῶν Ἁγίων της»<sup>7</sup>.

Παρ' ὅλα αὐτά ἀκοῦμε διά στόματος τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς Ἐλπιδοφόρου, στίς 15 Ἰουλίου 2021, στή διεθνή διάσκεψη Κορυφῆς γιά τή θρησκευτική ἐλευθερία στή

<sup>5</sup> Ἐπισκόπου Ἀθανασίου Γιέφτιτς, ὁ.π., σελ. 154

<sup>6</sup> Πρωτοπρ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, ὁ.π., ἐκδ. Ἄθως, σ. 46

<sup>7</sup> Πρωτοπρ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, ὁ.π., ἐκδ. Ἄθως, σ. 46-47

Νέα Υόρκη... ότι «ὅλες οἱ θρησκεῖες εἶναι μυριάδες μονοπάτια πού ὀδηγοῦν σέ ἓνα Θεό!». «Εἶναι μυριάδες μονοπάτια πού ὀδηγοῦν στό ἴδιο μέρος». Ἐπίσης τόνισε ὅτι ὅταν [ἐσεῖς] ἀνυψώνετε μιά θρησκεία πάνω ἀπ' ὅλες τίς ἄλλες, εἶναι σάν νά ἀποφασίζετε ὅτι ὑπάρχει μόνο ἓνα μονοπάτι πού ὀδηγεῖ στήν κορυφή τοῦ βουνοῦ. Ἀλλά στήν πραγματικότητα, ἀπλά δέν βλέπετε μυριάδες μονοπάτια πού ὀδηγοῦν στό ἴδιο μέρος, γιατί περιβάλλεσθε ἀπό βουνά προκαταλήψεων πού σᾶς κρύβουν τή θεά»<sup>8</sup>. Μά αὐτή εἶναι μία ἀπό τίς βασικές διδασκαλίες τῆς Νέας Ἐποχῆς. Ἰσχυρίζονται, δηλαδή, ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι πολυεδρικό διαμάντι καί δέν μπορεῖς νά τήν ἀνακαλύψης ὀλόκληρη, παρᾶ μόνο ἂν τήν πλησιάσης ἀπό κάθε ἔδρα της (ἀπό πολλά μονοπάτια). Γι' αὐτό καί τονίζει: «Μήν εἶσαι μονόδρομος».

Μένουμε ἄφωνοι, παρακολουθοῦμε ἐνεοί, αἰσθανόμεθα ἀπέραντη θλίψη καί ὀδύνη.

Τό μόνο πού μένει νά ποῦμε: Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησον, συγχώρησον καί σῶσον ἡμᾶς καί τόν κόσμον Σου ἅπαντα.

---

<sup>8</sup> Γραφεῖο ἐπί τῶν αἱρέσεων καί τῶν παραθρησκευῶν, 26/7/2021. Ἀπό τό ἱστολόγιο: <https://spzh.news/gr/news/81329-fanar-vse-religii--eto-miriady-tropinok-vedushhije-k-odnomu-bogu>

2<sup>ον</sup>.

## -Εκκλησιολογική μετάλλαξη

### -Αποδόμηση τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας

«Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, κατά τόν Καθηγητή κ. Δημήτριο Τσελεγγίδη, ὡς θεμελιώδης ιδιότητά της, προκύπτει ἀπό τήν ἴδια τήν ὄντολογία της καί ἐκφράζει ἰδιαίτερος τήν αὐτοσυνειδησία της, ἡ ὁποία διατυπώθηκε ἱστορικά κατά τόν πλέον ἐπίσημο καί ἀδιαμφισβήτητο τρόπο στόν Ὅρο τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (381), ὁ ὁποῖος ἀπετέλεσε καί τό Σύμβολο Πίστεως τῆς Ἐκκλησίας»<sup>9</sup>.

Ὁ δέ ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς τονίζει: «Αὐτός ὡς Θεάνθρωπος συγκρατεῖ ὅλον τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας εἰς μίαν ἀδιαίρετον ἐνότητα χάριτος, ἀληθείας καί ζωῆς»<sup>10</sup>.

Τό οἰκουμενιστικό ἐγχείρημα, πού ὀργανώθηκε καί ξεκίνησε τίς πρῶτες δεκαετίες τοῦ 20<sup>ου</sup> αἰῶνα, ἡ μετάλλαξη, δηλαδή, τῆς ὀρθόδοξου ἐκκλησιολογίας, πού ἔκτοτε καλλιεργήθηκε καί ἐδραιώθηκε συστηματικά, ἀποζητοῦσε καί ἐπεδίωκε, ἐπί ἑκατό ὀλόκληρα χρόνια, τήν πανορθόδοξη θεσμική κατοχύρωσή της, ὥστε νά προβάλλεται καί νά χρησιμοποιεῖται ἀπό τούς οἰκουμενιστές ὡς πανορθόδοξη ἀπόφαση.

Ὅλες αὐτές οἱ προσπάθειες τῆς ἀποδόμησης τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν ἐκβάλλει θεσμικά καί κατά ἀποδεικτικό τρόπο στήν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης.

Ἡ «Σύνοδος» τῆς Κρήτης α) προσέδωσε ἐκκλησιαστικότητα στίς αἰρέσεις, τίς ἀναγνώρισε, δηλαδή, ὡς Ἐκκλησίες καί β) ἀποπειράθηκε νά κατοχυρώσει τό πρωτεῖο ἐξουσίας «ἄνευ ἴσων» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μέ τήν βοήθεια τῶν ΗΠΑ καί τῶν ἄλλων Δυτικῶν Δυνάμεων.

---

<sup>9</sup> Δημ. Τσελεγγίδη *Τριλογία*, 2<sup>η</sup> παρ. Βλ. καί ἀγ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, *Δογματική ὁ.π.*, σελ. 281: «Τά ιδιώματα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀναρίθμητα, ἐπειδή στήν οὐσία εἶναι τά ιδιώματα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καί δι' Αὐτοῦ τά ιδιώματα τῆς Τρισηλίου Θεότητος. Ὡστόσο, οἱ ἅγιοι καί θεόσοφοι Πατέρες τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθοδηγούμενοι ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, στό ἕνατο ἄρθρο τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως τά συμπυκνώνουν σέ τέσσερα: «Πιστεύω εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικήν καί ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν». Αὐτά τά ιδιώματα τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐνότης, ἡ ἀγιότητα, ἡ καθολικότητα καί ἡ ἀποστολικότητα, πηγάζουν ἀπό τήν ἴδια τήν φύση της καί τόν σκοπό της. Καθορίζουν, σαφῶς καί ἐπακριβῶς τόν χαρακτήρα τῆς Ὀρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διά τοῦ ὁποῖου αὐτή ὡς Θεανθρώπινη κοινωρία διαφέρει ἀπό κάθε ἀνθρώπινο καθίδρυμα καί ἀνθρώπινη κοινωρία».

<sup>10</sup> ἀγ. Ἰουστίνου Πόποβιτς, *Ἄνθρωπος καί Θεάνθρωπος*, ἐκδ. Ἀστήρ, σελ. 117

Πρόκειται ουσιαστικά για τήν εκτέλεση ενός προσυμφωνημένου συμβολαίου, αφού είναι γνωστό ότι όλα όσα διαδραματίστηκαν στην διάρκεια τῶν ἑκατό αὐτῶν χρόνων ἦταν σέ ἀπόλυτη συμφωνία καί στενή συνεργασία μεταξύ Φαναρίου καί Βατικανοῦ καί ἐνταγμένα στά γενικά πλαίσια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καί τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν.

Ἡ ἐκκλησιολογική μετάλλαξη μέ τήν θέσπιση μίας νέας ἐκκλησιολογίας, πού θά παρέχει ἐκκλησιαστικότητα στίς αἱρέσεις, θά τίς ἀναγνωρίζει δηλαδή ὡς «Ἐκκλησίες», ἦταν, ἤδη, προαποφασισμένη καί προσυμφωνημένη. Ἐξίσου προαποφασισμένη καί προσυμφωνημένη εἶναι καί ἡ τόσο προβαλλόμενη καί πολυδιαφημιζόμενη «ένωση τῶν Ἐκκλησιῶν». Παρουσιάζονται, ὅμως, καί κοινοποιοῦνται τμηματικά καί μέ προσεκτικά βήματα, ὥστε νά μὴν ὑπάρχουν πολλές καί μεγάλες ἀντιδράσεις ἀπό τό ὀρθόδοξο πλήρωμα καί νά ἀφομοιώνονται πιό εὐκόλα ἀπό τούς ἀνυποψίαστους πιστούς.

**Εἶναι δεδομένο ὅτι ἡ Κανονική, Ἐκκλησιολογική καί, κατά συνέπεια, δογματική ἐκτροπή τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης δέν ἦταν μόνον μία ἐσφαλμένη δογματικά ἀπόφαση· δέν προέκυψε ξαφνικά καί ἀναπάντεχα κατά τήν διάρκεια τῶν ἐργασιῶν της. Ἀντίθετα, ἀποτελοῦσε συγκεκριμένη ἐπιλογή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί τῶν δορυφόρων του· ἦταν μία προμελετημένη, καλά ὀργανωμένη καί μεθοδικά στοχευμένη ἐκτροπή στά πλαίσια τοῦ συνολικοῦ ἐγχειρήματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ γιά τήν ἀποδόμηση τῆς ἐνότητας τῆς Ἐκκλησίας.**

Ὑπάρχει μία ἰδιαιτερότητα πού διαφοροποιεῖ πλήρως τήν Σύνοδο τῆς Κρήτης ἀπό κάθε ἄλλη Ὄρθόδοξη Σύνοδο:

Ἡ συγκεκριμένη «Σύνοδος» πραγματοποιήθηκε ὄχι γιά νά καταδικάσει κάποια αἵρεση, ἀλλά γιά νά παράσχει ἐκκλησιαστικότητα σ' ὅλες τίς αἱρέσεις -πρωτοφανές στά ἐκκλησιαστικά χρονικά-· ὄχι γιά νά ἐπιλύσει κανονικά ζητήματα, ἀλλά γιά νά παραβιάσει συνειδητά τούς κανόνες καί νά λάβει ἀντικανονικές ἀποφάσεις· ὄχι γιά νά ἐνισχύσει καί ἀναδείξει τήν ἐνότητα τῶν Ὄρθόδοξων, ἀλλά γιά νά ἐπιβάλλει τήν κατασκευασμένη «ἐνότητα» μέ τούς αἰρετικούς!!

Τῆς «Συνόδου τῆς Κρήτης» εἶχαν προηγηθεῖ τά κείμενα τῆς Ραβέννας (10<sup>η</sup> Γενική Συνέλευση Μικτοῦ Θεολογικοῦ Διαλόγου Ὄρθόδοξων-Παπικῶν, Ὀκτώβριος 2007) καί τῆς Θ' Συνελεύσεως τοῦ ΠΣΕ (Παγκόσμιο

Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν) στό Porto Alegre τῆς Βραζιλίας (Φεβρουάριος 2016).

Μέ τά κείμενα αὐτά ἔχουμε τήν ἀποδοχή τῆς νέας ἐκκλησιολογίας, ἔχουμε τήν ἐπέκταση τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας, μέ συνέπεια ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία νά μὴν ταυτίζεται ἀποκλειστικά μέ τήν Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία. Ἡ ὀρθόδοξη δογματική συνείδηση ἀποδέχεται καί ἐκφράζει διαχρονικά τήν πάγια θέση τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας «extra Ecclesiam nulla salus» (ἐκτός Ἐκκλησίας οὐδεμία σωτηρία). «Ὁ ἕνας Κύριος, ἡ μία πίστη, τό ἕνα βάπτισμα καί τά τρία αὐτά συνθέτουν τήν ἔννοια τῆς μίας Ἐκκλησίας καί διασφαλίζουν τήν ἀδιάσπαστη ἐνότητά της. Ἐκτός αὐτῆς ὅ,τι λέγεται Ἐκκλησία εἶναι συνάθροιση αἵρετικῶν πού ἔχουν ἀπολέσει τήν μία πίστη στόν ἕνα Κύριο καί κατά συνέπεια τό βάπτισμα, τό ὁποῖο τελεῖται ἀπό αὐτούς, δέν εἶναι Χριστιανικό Βάπτισμα»<sup>11</sup>.

Ποτέ ἄλλοτε στό παρελθόν ἡ Ἐκκλησία δέν ἀπώλεσε τήν αὐτοσυνειδησία Της ὡς τῆς «Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας» καί δέν τήν ὑπέβαλε σέ συσχετισμούς καί σέ λογικές ἰσορροπιῶν καί πλειοψηφιῶν ἢ δέν τήν περιορίσε στά ψιλὰ γράμματα τῶν ὑποσημειώσεων, ὅπως στό τελευταῖο κείμενο τῆς Ραβέννας ἢ τῆς Θ' Γενικῆς Συνελεύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. στό Porto Alegre τῆς Βραζιλίας, τόν Φεβρουάριο τοῦ 2006, ὅπου συναποδεχθήκαμε ὅτι «Ὁμολογοῦμε Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία, ὅπως αὐτή ὀρίζεται ἀπό τὸ σύμβολο Νικαίας-Κων/πολης (381). Κάθε ἐκκλησία (σημ. πού συμμετέχει στό Π.Σ.Ε., δηλαδή οἱ ἀναρίθμητες προτεσταντικές «ἐκκλησίες») εἶναι ἡ Ἐκκλησία καθολική καί ὄχι ἀπλᾶ ἕνα μέρος της. Κάθε ἐκκλησία εἶναι ἡ Ἐκκλησία καθολική, ἀλλὰ ὄχι στήν ὁλότητά της. Κάθε ἐκκλησία ἐκπληρώνει τήν καθολικότητά της ὅταν εἶναι σέ κοινωνία μέ τίς ἄλλες ἐκκλησίες»<sup>12</sup>(!). Γί αὐτή τήν κατάλυση κάθε ἔννοιας ἐκκλησιολογίας στό Porto Alegre ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης **ἐπιχαίρει**, δύο χρόνια ἀργότερα στήν Γενεύη καί στήν ὁμιλία του ἐπ' εὐκαιρία τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν 60 ἐτῶν ἀπό τῆς ἰδρύσεως τοῦ Π.Σ.Ε. Διαβάζω τμῆμα τῆς Συνεντεύξεώς του:

«...Ἀπηλλαγμένοι λοιπόν τῶν ἀγκυλώσεων τοῦ παρελθόντος καί ἀποφασισμένοι νά παραμείνωμεν ἠνωμένοι καί νά ἐργασθῶμεν ἀπό κοινού, ἐθέσα-

<sup>11</sup> Χρ. Παπαθανασίου, *Τό κατ' ἀκρίβειαν Βάπτισμα καί οἱ ἐξ αὐτοῦ παρεκκλίσεις*, ἐκδ. Γρηγόρη, Αθήνα 2001, σελ. 258, 293

<sup>12</sup> Θ' Γενική Συνέλευση τοῦ Π.Σ.Ε., Porto Alegre Βραζιλίας, Φεβρουάριος 2006



μεν, πρό δύο ἐτῶν, κατά τήν διάρκειαν τῆς Θ' Συνελεύσεως ἐν Porto Alegre Βραζιλίας, τάς βάσεις μιᾶς νέας περιόδου εἰς τήν ζωήν τοῦ Συμβουλίου, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τό σημερινόν πλαίσιον τῶν διεκκλησιαστικῶν σχέσεων, ὡς καί τάς σημειωθείσας εἰς τόν οἰκουμενικόν χῶρον σταδιακάς ἀλλαγάς. Χαίρομεν διότι εἰς τό ἐπίκεντρον τῶν δραστηριοτήτων τοῦ Συμβουλίου εὐρίσκεται πάντοτε τό ὄραμα τῶν ἐν αὐτῷ δραστηριοποιουμένων Ἐκκλησιῶν διά τήν ἐπίτευξιν, τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐνότητος ἐν τῇ αὐτῇ πίστει καί πέριξ τῆς αὐτῆς Εὐχαριστιακῆς Τραπέζης...»<sup>13</sup>. (περιοδικό Ἐπίσκεψις)

Ὅπως εἶναι φανερό, ἡ νέα ἐκκλησιολογία περιλαμβάνει ταυτόχρονα ὅλες τίς δυτικογενεῖς ἀντορθόδοξες θεωρίες περί ἀοράτου ἐκκλησίας, περί διηρημένης ἐκκλησίας, τήν θεωρία τῶν κλάδων, τῶν δύο πνευμόνων, τῶν ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν καί τήν μεταπατερική θεολογία.

Τελικά εἶχε ἀπόλυτο δίκαιο ὁ μακαριστός καί θεοφώτιστος π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, ὅταν ἔγραφε: «Ὑπό τόν ἐπάρατον Οἰκουμενισμόν δέν κρύπτεται ἀπλῶς μία αἵρεσις. Κρύπτεται αὐτή αὐτή ἡ ἄρνησις τοῦ ἀποκαλυπτικοῦ χαρακτήρος τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως... Κατά τοῦτο ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι χείρων πάσης αἰρέσεως... Πᾶσαι αἱ χριστιανικαί αἰρέσεις, καί αἱ πλέον βλάσφημοι, οὐδέ διανοοῦντο κἄν νά ἀμφισβητήσωσι τήν μοναδικότητα καί ἀποκλειστικότητα τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς ἀληθείας ἐξ ἀποκαλύψεως... Ἐνῶ διά τόν Οἰκουμενισμόν πᾶσαι αἱ Θρησκείαι ἔχουσιν στοιχεῖα ἀληθείας καί στοιχεῖα πλάνης, ὁ δέ Χριστιανισμός δέν ἀποτελεῖ εἰμὴ μίαν Θρησκείαν μεταξύ τῶν λοιπῶν... Πολλά τέρατα ἐγέννησεν ἐν τοῖς καιροῖς ἡμῶν ὁ Ἄδης, ἀλλ' ἰσομέγεθες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ οὐδέν!»<sup>14</sup>.

<sup>13</sup> Περιοδικό Ἐπίσκεψις, 685/2008, σελ. 22-29

<sup>14</sup> Ἀρχιμ. Ἐπιφανίου Θεοδωρόπουλου, *Τά δύο ἄκρα (Οἰκουμενισμός καί Ζηλωτισμός)*, ἐκδ. Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Κεχαριτωμένης Θεοτόκου Τροιζήνης, Ἀθήνα 1997, σελ. 26-27

## Περί συνοδικότητας καί πρωτείου εξουσίας

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, κατὰ τόν Καθηγητή τῆς Δογματικῆς τοῦ Α.Π.Θ. κ. Δημήτριο Τσελεγγίδη, εἶναι ιεραρχικά δομημένη καί λειτουργεῖ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι Συνοδικῶς. Σέ καμμία, δηλαδή, περίπτωση δέν λειτουργεῖ ιεροκρατικῶς, ἐπειδή ἡ ιεροκρατία ἀκυρώνει τήν Συνοδικότητα τῆς Ἐκκλησίας (τόν τρόπο διοικήσεώς της), τῆς ὁποίας ἡ φερεγγυότητα διασφαλίζεται ἀπό τήν διαχρονική συμφωνία τῶν Ἁγίων Πατέρων (consensus patrum) [ἐντελῶς ἀπαραίτητης] καί ἀπό τήν δογματική συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας (λαϊκῶν καί κληρικῶν)<sup>15</sup>.

Ὁ μακαριστός πλέον Ἐπίσκοπος πρώην Ἑρζεγοβίνης Ἀθανάσιος, ἐκ τῶν σπουδαιότερων θεολόγων τῆς ἐποχῆς μας, σέ συνέντευξή του τονίζει: «ὅτι δέν ὑπάρχει ἐξουσία στήν Ἐκκλησία, ἀλλά ὑπάρχουν Συνοδικότητα καί συμφωνία· ...ὅτι τό Ἅγιον Πνεῦμα ὁδηγεῖ τήν Ἐκκλησία καί ἐμεῖς ἀναπνέουμε τό Ἅγιον Πνεῦμα...»<sup>16</sup>.

Ὅσο γιά τήν συμμετοχή τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, κληρικῶν, μοναχῶν καί λαϊκῶν στά τῆς Ἐκκλησίας, ὁ π. Γεώργιος Καψάνης σημειώνει συμπερασματικά τά κάτωθι: «Ὅσον ἀφορᾷ δέ εἰς τήν διοίκησιν καί τήν διδασκαλίαν, ἡ συμμετοχή τοῦ λαοῦ εἶναι θεμελιώδης, ἐφ' ὅσον οὗτος, χαρισματοῦχος ὢν καί διδακτός Θεοῦ, ἀποτελεῖ μετά τοῦ κλήρου τήν ἀγρυπνοῦσαν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις μαρτυρεῖ (κρίνει, διακρίνει, ἐγκρίνει καί ἀποδέχεται, ἢ κατακρίνει καί ἀπορρίπτει) τήν διδασκαλίαν καί τάς πράξεις τῆς ἱεραρχίας, ὡς ἀπεφάνθησαν καί οἱ Πατριάρχαι τῆς Ανατολῆς ἐν τῇ Ἐγκυκλίῳ αὐτῶν τῆς 6<sup>ης</sup> Μαΐου 1848»<sup>17</sup>.

Ὁ δέ π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, σχολιάζοντας τήν ἐγκύκλιο αὐτή, ἐξηγεῖ πῶς: «Τò ὅλο σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπαληθεύη, ἢ, γιά νὰ εἴμαστε περισσότερο ἀκριβεῖς, τὸ δικαίωμα, καί ὄχι μόνο τὸ δικαίωμα, ἀλλά τὸ καθῆκον τῆς «ἐπιβεβαιώσεως». Μ' αὐτήν τήν ἔννοια οἱ Πατριάρ-

<sup>15</sup> Συνέντευξη στό περιοδικό «Φώτης Κόντογλου», 20-7-2021

<sup>16</sup> Romfea.gr 30/10/2020

<sup>17</sup> Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, *Ἡ ποιμαντική διακονία κατὰ τοὺς ἱερούς Κανόνας*, Πειραιεύς 1976, σ. 110-112

ρχες τῆς Ανατολῆς ἔγραφαν στή γνωστὴ Ἐγκύκλιο ἐπιστολὴ τοῦ 1848 ὅτι «ὁ λαὸς ὁ ἴδιος ἀπὸ μόνος του ὑπῆρξεν ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας»<sup>18</sup>.

Ἐκτός ἀπὸ τὸ «Πρωτεῖο ἐξουσίας ἄνευ ἴσων» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, πού ἐπιδιώχθηκε νὰ ἐπισημοποιηθεῖ στήν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης, γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μιλήσουμε παρακάτω, ἐμφανίζεται ἓνα νέο εἶδος (νέο μοντέλο) Συνόδου, ἡ Σύνοδος τῶν Προκαθημένων. Σ' αὐτὸ συμμετέχουν ἐκτός τῶν Προκαθημένων καὶ ὀλιγομελεῖς ἀντιπροσωπεῖες Ἀρχιερέων τῆς κάθε τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, πλὴν τῶν Προκαθημένων, ἀποκλείονται ὅλως παραδόξως καὶ παρανόμως ἀπὸ τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου, τὸ ἱερό, μοναδικό, ἀναφαίρετο δικαίωμά τους, πού ἀποτελεῖ καὶ ἀδήριτη δέσμευση καὶ ὑποχρεωτικότητα ἐπιτακτική. Ἀντιθέτως, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ οἱ Προκαθημένοι τὸ διατηροῦν. **Εἶναι νὰ ἀπορεῖ κανεὶς πῶς Ἐπίσκοποι ὁμοιόβαθμοι τῶν Πατριαρχῶν καὶ τῶν Ἀρχιεπισκόπων καταδέχθηκαν τέτοια προσβολή, σύρθηκαν ἀδιαμαρτύρητα σ' αὐτὴν τὴν ψευδοσύνοδο καὶ ἐπέτρεψαν εἰς ἑαυτοὺς τὴν ὑποβάθμισή τους σὲ ρόλο ἀπλοῦ συμβούλου καὶ παρατηρητοῦ γιὰ τόσο σοβαρὲς ἀποφάσεις σὲ τόσο σπουδαῖα δογματικά καὶ ἐκκλησιολογικά θέματα.**

Εὐτυχῶς, ὅμως, ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἀντιστάθηκε γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ σὲ ὅλες αὐτές τίς μεθοδεύσεις καὶ μηχανορραφίες καὶ δὲν ἐνέδωσε στήν προδοσία πού γιὰ πρώτη φορὰ στήν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία συνέβη, δηλαδὴ νὰ παραχωρηθεῖ ἐκκλησιαστικότητα σὲ ὅλες τίς αἰρέσεις.

Ἐν τέλει, στό Κολυμπάρι τῆς Κρήτης ἐπιδιώχθηκε νὰ ἐπισημοποιηθεῖ «τὸ Πρωτεῖο ἐξουσίας ἄνευ ἴσων» τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἔναντι ὅλων τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν καὶ Ἀρχιεπισκόπων τῶν τοπικῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν!

Βέβαια τὸ ἐν λόγῳ «Πρωτεῖο» εἶχε προετοιμαστεῖ καὶ προβληθεῖ καὶ μέσω τῆς ἀντορθόδοξης διδασκαλίας «περὶ προσώπου» τοῦ Μητροπολίτου Περγάμου κ. Ἰωάννου, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐμφορεῖται τὸ Κείμενο «Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στό σύγχρονο κόσμος»<sup>19</sup>, καθὼς καὶ ἀπὸ ἄλλα ἐπιφανῆ στελέχη τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ὄχι μόνο. Καὶ μετὰ ἀπὸ προσπάθειες 100 χρόνων, σ' αὐτὴ τὴν ψευδοσύνοδο ἔγινε

<sup>18</sup> π. Γεωργίου Φλωρόφσκυ, *Θέματα Ὁρθοδόξου Θεολογίας*, ἐκδ. Ἄρτος Ζωῆς, Ἀθήνα 1989, σελ. 207

<sup>19</sup> *Κείμενο 1 Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου*, 16-25 Ἰουνίου 2016

ἀγωνιώδης προσπάθεια για νά παγιωθεῖ **θεσμικά** τό ἀνύπαρκτο καί ἀνεπίτρεπτο Πρωτεῖο ἀνευ ἴσων.

Ἐπομένως, ἡ ἐπιβολή τῆς κυριαρχίας ἑνός «Πρώτου ἀνευ ἴσων» καί στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μέ βάση τά παπικά πρότυπα, δηλαδή ὄχι ὡς πρωτεῖο τιμῆς μεταξύ ἴσων, ἀλλά ὡς πρωτεῖο ἐξουσίας ἀνευ ἴσων, δημιουργεῖ ἕναν νέο Πάπα, τόν Πάπα τῆς Ἀνατολῆς! Ἄλλωστε, ὁ ἴδιος ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης δηλώνει προφορικῶς καί γραπτῶς πρὸς πᾶσα κατεύθυνση ὅτι **«ἡ Ὁρθοδοξία δέν μπορεῖ νά υπάρξει χωρίς τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο»**<sup>20</sup>! Ἀλλοῦ δέ, πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιο, ὁ ὁποῖος δέν ἀπεδέχθη τό αὐτοκέφαλο τῆς Οὐκρανικῆς Ἐκκλησίας γιά πολύ σοβαροῦς ἐκκλησιαστικούς λόγους, σέ ἀπαντητική ἐπιστολή του στίς 20 Φεβρουαρίου 2019, ἀντιτείνει τά ἐξῆς παράδοξα καί ἀνυπόστατα: *«...Ὡς ἐκ τούτου, οὐ μόνον ἐνθα περί Δογμάτων καί ἱερῶν Παραδόσεων καί Κανονικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Διατάξεων ἢ περί γενικῶν ζητημάτων ἀφορώντων εἰς ὁλόκληρον τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἀλλά καί ἐν πᾶσι τοῖς σχετικῶς σπουδαίοις ἐπί μέρους ζητήμασι τοῖς ἐνδιαφέρουσι ταύτην ἢ ἐκείνην τήν Τοπικὴν Ἐκκλησίαν, ἢ κηδεμονικὴ πρόνοια καί ἀντίληψις τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας παρεμβαιούσης -ποῖ μὲν [=ἄλλοτε μὲν], αὐτεπαγγέλτως καί ὡς ἐκ καθήκοντος, ποῖ δέ [=ἄλλοτε δέ], κατ' ἐπίκλησιν τῶν ἐνδιαφερομένων- καί παρεχούσης τήν ἀποτελεσματικὴν αὐτῆς συμβολήν, πρὸς διαίτησιν καί ἐπίλυσιν διαφορῶν ἀναφυσισῶν μεταξύ τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, πρὸς διευθέτησιν διαφωνιῶν μεταξύ ποιμένων καί ποιμνίου...»*<sup>21</sup> !!!

Ὁ μακαριστός π. Γεώργιος Καψάνης, τό 2009 διαπίστωνε:

*«Ἡ παραδοχὴ πρωτείου δικαιοδοσίας [ἐξουσίας] ἐπὶ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, δηλαδή τό νά εἶναι ἕνας ἐπίσκοπος κεφαλή καί ἀρχὴ ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἔστω ἐπιφορτισμένος μέ ἕνα ρόλο διακονίας, εἶναι βλασφημία κατὰ τοῦ Προσώπου τοῦ Χριστοῦ ὡς μοναδικῆς Κεφαλῆς τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Τό πρωτεῖο δικαιοδοσίας [ἐξουσίας] συνιστᾷ ἀνατροπὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας, σύμφωνα μέ τὴν ὁποία ὑπεράνω πάντων τῶν ἐπισκόπων εἶναι ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Σέ αὐτὴν προεκάθητο μὲν ἐν*

<sup>20</sup> Ὁμιλία Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, Κων/πολη, 1 Σεπτεμβρίου 2018

<sup>21</sup> Ἀπαντητικὸ Γράμμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου στήν ἀπό 14.01.2019 ἐπιστολή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀλβανίας, 20 Φεβρουαρίου 2019

ἀγάπη ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης ὡς ἴσος τῶν συνεπισκόπων του, ἐν τῷ μέσῳ ὅμως τῶν ἐπισκόπων ἐτοποθετεῖτο τό ἱερό Εὐαγγέλιο ὡς σύμβολο τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς μοναδικῆς Κεφαλῆς τῆς καθόλου Ἐκκλησίας. Τό μοναδικό προνόμιο τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης (ὅταν σημειωτέον ἦταν Ὁρθόδοξος), [καί τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ὡς πρώτου μεταξύ ἴσων μετά τό σχίσμα τῆς Ρώμης ἀπό τήν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία] πού εἶναι ἀποδεκτό ἀπό Ὁρθόδοξο ἀπόψεως, εἶναι ἡ ἐν συνόδοις πρωτοκαθεδρία (πρεσβεῖα τιμῆς) μεταξύ τῶν πέντε ὀρθοδόξων πατριαρχῶν καί ἡ συνεπεία αὐτῆς μνημόνευσις τοῦ πρώτου μεταξύ τῶν λοιπῶν πατριαρχῶν στά Δίπτυχα. Αὐτό βεβαιώνεται ἀπό τό γράμμα καί τό πνεῦμα τοῦ 28<sup>ου</sup> κανόνος τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου»<sup>22</sup> [(«τά ἴσα πρεσβεῖα ἀπένευμαν [οἱ Πατέρες] τῷ τῆς Νέας Ρώμης ἀγιοτάτῳ θρόνῳ»). Ἐπίσης, τά πρεσβεῖα τιμῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἔχουν κατοχυρωθῆ καί ἀπό τόν 3<sup>ο</sup> Κανόνα τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου («Τόν μὲν τοι Κωνσταντινουπόλεως Ἐπίσκοπον ἔχειν τά πρεσβεῖα τῆς τιμῆς μετά τόν τῆς Ρώμης Ἐπίσκοπον, διά τό εἶναι αὐτήν Νέαν Ρώμην») καί τόν 36<sup>ο</sup> Κανόνα τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τῆς λεγομένης Πενθέκτης («Ἀνανεούμενοι τά παρά τῶν ἑκατόν πενήντα ἀγίων Πατέρων, τῶν ἐν τῇ θεοφυλάκτῳ ταύτῃ καί βασιλίδι πόλει συνελθόντων, καί τῶν ἑξακοσίων τριάκοντα, τῶν ἐν Χαλκηδόνι συναθροισθέντων νομοθετηθέντα, ὀρίζομεν, ὥστε τόν Κωνσταντινουπόλεως θρόνον τῶν ἴσων ἀπολαύειν πρεσβείων τοῦ τῆς πρεσβυτέρας Ρώμης θρόνου, καί ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς, ὡς ἐκεῖνον, μεγαλύνεσθαι πράγμασι»)].

Θά λέγαμε λοιπόν, ὅτι «Τό Πρωτεῖο ἐξουσίας ἄνευ ἴσων» ἀποτελεῖ:

- Αὐθαίρετη Πρωτοκαθεδρία,
- Ἴσοπεδωτική Κυριαρχία,
- Ἐκκοσμικευμένη Διακονία,
- Ἐχθρό τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος καί εἰρήνης,
- Προκλητική καταπάτηση καί στέρηση τῆς ἐλευθερίας κλήρου καί λαοῦ,
- Ἀπίστευτη ὑπερηφανεῖα καί ἀλαζονεία, πού προσβάλλει Θεό καί ἀνθρώπους.

<sup>22</sup> Ἀρχιμ. Γεωργίου Καψάνη, *Τό κείμενο τῆς Ραβέννας καί τό πρωτεῖο τοῦ Πάπα, «Ἐν Συνειδήσει»,* ἔκδ. Ἰ. Μ. Μεγάλου Μετεώρου, Ἰούνιος 2009, σελ. 97

Η πρώτη έμπρακτη εφαρμογή του «Πρωτείου εξουσίας άνευ ίσων» μετά την «Σύνοδο» στην Κρήτη υπήρξε ή παραχώρηση Αυτόκεφαλίας στην Ουκρανική Έκκλησία. Μέ την αναφορά μας αυτή, όπως είχε πει ό κ. Λάμπρος Σκόντζος «δέν έχουμε καμμία πρόθεση νά συνταχθοῦμε μέ την Έκκλησία τής Ρωσίας, ή όποία δυστυχώς βαρύνεται μέ την νοοτροπία του πανσλαβισμού, του συνδρόμου τής “Τρίτης Ρώμης” και την τάση της στον οίκουμενιστικό συγκρητισμό»<sup>23</sup>.

Λόγω τής απουσίας τής Ρωσικής Έκκλησίας και τών δορυφόρων της άπ’ την «Σύνοδο» του Κολυμπαρίου Κρήτης (2016), ό Οίκουμενικός Πατριάρχης την «**τιμωρεϊ**» επιβάλλοντας, μέ ιστορικο-κανονικές αλλαγές, την Αυτόκεφαλία τής Ουκρανίας, χωρίζοντας την τοπική Έκκλησία σέ δύο επιμέρους Έκκλησίες!

Δυστυχώς, άπ’ την εποχή του Ψυχροῦ Πολέμου οί δυτικές δυνάμεις υπό την κηδεμονία τών Η.Π.Α και του ΝΑΤΟ παρείχαν την θερμή υποστήριξη τους στό Οίκουμενικό Πατριαρχείο στηρίζοντας την πάγια άξίωση του για την εγκαθίδρυση του «πρωτείου εξουσίας του» σέ όλόκληρη την Όρθόδοξη Έκκλησία. Μέ τον τρόπο αυτό έπεδίωκαν - και έπιδιώκουν και σήμερα - την εξουδετέρωση του ρωσικού παράγοντα επιρροής στην Όρθόδοξη Ανατολή και όχι μόνο.

Άπευχόμαστε τέτοιες εξουσιαστικές κινήσεις επιβολής Αυτόκεφαλίων στην στενότερη περιοχή τών Βαλκανίων, χωρίς την συνοδική συναίνεση όχι μόνο τών τοπικών, αλλά και όλων τών Όρθοδόξων Έκκλησιών.

Άπ’ όσα έως τώρα άκούστηκαν στη σημερινή ήμερίδα, προκύπτει άβίαστα τό συμπέρασμα ότι ό Οίκουμενισμός είναι:

1. Στέρση τής άκτίστου Θείας Χάριτος.
2. Άποπνιγμός τής Άληθείας.
3. Καθαιρέτης τών Όρων και τών Ίερών Κανόνων τών Οίκουμενικών Συνόδων.
4. Άποδομητής τής Άγιοπατερικής Όρθοδόξου παραδόσεως (Consensus Patrum – συμφωνία Πατέρων).

---

<sup>23</sup> Λάμπρου Σκόντζου, *Τό ουκρανικό ζήτημα ως μείζον εκκλησιαστικό και εκκλησιολογικό πρόβλημα – Προτάσεις*, Εισήγηση στην Ήμερίδα μέ θέμα: «Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΑΡ-ΝΗΣΗ», Στάδιο Ειρήνης και Φιλίας, 18-5-2019

5. Λερναία Ὑδρα πού γεννᾶ συνεχῶς νέες κεφαλές πλάνης.
6. Νέα πνευματική πανδημία πού κατατρῶγει ἐκ τῶν ἔσω τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.
7. Αμφισβήτηση τῆς μοναδικότητος καί ἀποκλειστικότητος τοῦ Χριστοῦ ὡς Σωτῆρος τοῦ κόσμου.
8. Ἰσοπέδωση καί ἀναίρεση τοῦ Παναγίου Προσώπου τοῦ Χριστοῦ μας, συμφυρόμενον μέ ὅλες τίς «κατασκευασμένες θεότητες» τοῦ κόσμου τῆς πτώσεως.
9. Ἡ εἴσοδος τῆς ἀνθρωπότητος στήν παραφροσύνη τῆς «Νέας Τάξεως» καί τῆς «Νέας Ἐποχῆς».
10. Ὁ Οἰκουμενισμός δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ «μία αἵρεσις παραπλεύρως εἰς τήν ἄλλην αἵρεσιν... εἶναι ΠΑΝΑΙΡΕΣΙΣ»<sup>24</sup>.

Ἄς γνωρίζουν καλά οἱ Οἰκουμενιστές ὅτι «**Ἡ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ιδιότητα τοῦ ἐνός σώματος τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἀπολύτως καί ἀμετακλήτως διασφαλισμένη ἀπό τήν Κεφαλή της, τόν Χριστό, διά τῆς συνεχοῦς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σ' αὐτήν ἤδη ἀπό τήν Πεντηκοστή**»<sup>25</sup>. Μή λοιπόν αἰσιοδοξοῦν καί ἐλπίζουν ὅτι θά διασπάσουν τήν «ἐνότητα» τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Ματαιοπονοῦν.

Θά κλείσουμε μέ τά λόγια καί τήν ἀποφασιστική διακήρυξη τοῦ μακαριστοῦ παπα-Γιώργη, τήν μνήμη καί τούς ἀγῶνες τοῦ ὁποίου τιμοῦμε ἀπόψε: «**Ἐμεῖς μένουμε πάντοτε πιστοί στήν Ἐκκλησία. Ὅσοι ἀκολουθοῦν αὐτήν τήν οἰκουμενιστική κατηφορική πορεία θέτουν οὐσιαστικῶς ἐαυτούς ἐκτός Ἐκκλησίας**»<sup>26</sup>.

\*\*\* Καθώς ὀλοκληρώθηκε ἤδη ὁ χρόνος τῆς εἰσηγήσεώς μας, θά παραλείψουμε τήν ἀνάγνωση τοῦ τελευταίου (τέταρτου) Κεφαλαίου «**Ἡ κατάλυσις τῆς Συνοδικότητος ἐν μιᾷ νυκτί**», τό ὁποῖο θά συμπεριληφθεῖ στά πρακτικά τῆς ἀποψινῆς ἡμερίδος.

---

<sup>24</sup> Ἀγ. Ιουστίνου Πόποβιτς, Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός, Ἔκδ. Ὁρθόδοξος Κυψέλη, Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 224

<sup>25</sup> Καθηγ. Δημ. Τσελεγγίδη, «Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης: Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος», ἐκδ. Συνάξεως Ὁρθοδόξων Ρωμηῶν «Φώτης Κόντογλου», Σεπτέμβριος 2016, σελ. 52

<sup>26</sup><https://averph.wordpress.com/2016/06/20/%CF%87%CF%81%CE%AE%CF%83%CE%B9%CE%BC%CE%B5%CF%82CE%B1%CF%80%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%AE%CF%83%CE%B5%CE%B9%CF%82CF%83%CE%B5CF%80%CF%81%CE%BF%CE%B2%CE%BB%CE%B7%CE%BC%CE%B1%CF%84%CE%B9%CF%83%CE%BC/>

## Ἡ κατάλυσις τῆς Συνοδικότητος ἐν μιᾷ νυκτί

Σ' αὐτό τό σημεῖο τῆς εἰσηγήσεως νιώθουμε τήν ὑποχρέωση νά καταδείξουμε τόν ἀντιφατικό καί ἀντικανονικό τρόπο μέ τόν ὁποῖο σκέπτεται, ἀποφασίζει καί ἐνεργεῖ τά τελευταῖα χρόνια ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Στό παρελθόν, ἀπό τήν ἀρχή ἀκόμα τῆς λεγόμενης Οἰκουμενικῆς Κίνησης, ἡ διοίκηση τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξε πάντοτε προσεκτική στήν ἀνοχή πού ὀδηγεῖ στή συνανοχή, φειδωλή στά ἀνοίγματα πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καί ἐπικριτική στίς παρεκτροπές τοῦ Φαναρίου.

Ἡ παραδοσιακή αὐτή στάση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀρχισε σταδιακά νά μεταβάλεται καί νά διολισθαίνει σέ οἰκουμενιστικές πρακτικές μέ ἀποκορύφωμα τήν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης, τόν Ἰούνιο τοῦ 2016.

Σ' αὐτή συνέβησαν «σημεῖα καί τέρατα»! Ἀνετράπη πλήρως τόσο ἡ οὐσία ὅσο καί τό συνολικό πνεῦμα τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας τόν Μάιο τοῦ 2016. Καί αὐτό γιατί ἡ ὅλη ὑπόθεση πού ἀπασχόλησε κυρίως τήν Ἱεραρχία ἦταν τό ἂν θεωροῦνται ἢ ὄχι Ἐκκλησίες οἱ ἑτεροδόξοι. Στήν πολύωρη καί γεμάτη ἀντεγκλήσεις συζήτηση πού πραγματοποιήθηκε ἀποφασίστηκε νά γίνει ἡ πρόταση «νά ἀντικατασταθοῦν ὅλες οἱ φράσεις πού χαρακτηρίζουν ὡς “Ἐκκλησίες” τοὺς ἑτεροδόξους καί ἀναφέρονται στίς σχέσεις μέ τοὺς ρωμαιοκαθολικούς καί τοὺς προτεστάντες». Ἔτσι, σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση – πρόταση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, στά πρὸς ἐπικύρωση κείμενα τῆς Μεγάλης Συνόδου, ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶχε λάβει σαφῆ ἐντολή: «ὅπου ὑπάρχει ἡ λέξη “Ἐκκλησία” καί ἀναφέρεται στοὺς ρωμαιοκαθολικούς καί στοὺς προτεστάντες, θά πρέπει νά ἀντικατασταθεῖ μέ τοὺς ὄρους “ὁμολογία” ἢ “χριστιανική κοινότητα”». Τήν πρόταση αὐτή μάλιστα ἡ Ἱεραρχία ἀποφάσισε νά τήν ὑποστηρίξει σθεναρά καί χωρίς ὑποχωρήσεις. «Ἄς μείνουμε μόνοι. Μοναδικοί κήρυκες τῆς Ὁρθοδοξίας. Γνήσιοι ἐκφραστῆς», διεκήρυσσε ὁ Μητροπολίτης Ἡλείας, κύριος εἰσηγητής τοῦ θέματος στήν Ἱεραρχία, δίνοντας τό στίγμα αὐτῆς τῆς ἀπόφασης. Ὁ στόχος, λοιπόν, καί ἡ δέσμευση πού ἔθεσε ἡ Ἱεραρχία μέ τήν ἀπόφασή της στόν Ἀρχιεπίσκοπο καί τοὺς Ἀρχιερεῖς, πού συναποτελοῦσαν τήν ἀντιπροσωπεία τῆς



Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πού τόν συνόδευε, ἦταν σαφής: νά μὴν γίνεταί ἀναφορά τοῦ ὄρου «Ἐκκλησία» σέ σχέση μέ τούς ἑτεροδόξους.

Ἀπό κεῖ καί πέρα Κύριος οἶδε τί ἀκολούθησε. Τό σίγουρο εἶναι ὅτι ἡ ἀπόφαση τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πού ἐλήφθη στίς 25 Μαΐου 2016 ἄλλαξε σκανδαλωδῶς ἐν μιᾷ νυκτί. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καί οἱ Ἀρχιερεῖς πού μετεῖχαν στήν ἀντιπροσωπεῖα, πλήν τοῦ Μητροπολίτου Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέου, προχώρησαν σέ μία ὠμή παραβίαση τῆς ἐντολῆς πού εἶχαν λάβει. Ἀποφάσισαν νά κατατεθεῖ μία νέα πρόταση, ἣτοι «ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἀποδέχεται τήν ἱστορικήν ὀνομασίαν ἄλλων ἑτεροδόξων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν». Λειτουργήσαν δηλαδή μέ ἀπόλυτα ἀντισυνοδικό τρόπο, ὑπερβαίνοντας τήν ἐξουσιοδότηση πού εἶχαν λάβει ἀπό τό ἀνώτατο ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας, πού εἶναι ἡ Ἱεραρχία.

Ἀδιαφάνεια, μεθοδεύσεις, ἐκδουλεύσεις, ἀπειλές, ἐκτροπές, πονηρίες, ψεύδη.

Αὐτές εἶναι οἱ βάσεις πάνω στίς ὁποῖες στηρίχτηκε ὁ ἐν λόγω διάλογος. Αὐτές εἶναι οἱ ἀρχές πάνω στίς ὁποῖες οἰκοδομήθηκαν οἱ ἀγαπητικές σχέσεις. Ὅλα ἐπιτρέπονται κι ὅλα καταλύονται στό ὄνομα τῆς ἀγάπης! «Ἐδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν» τοῖς παροῦσι νά μὴ μείνει τίποτε ὀρθό ἢ ὀρθιο! Οἱ παρόντες, λοιπόν, στήν σύνοδο ἔκριναν σωστό νά μετέλθουν ὅλων τῶν νεοεποχίτικων ὄπλων πού διαθέτει τό ὄπλοστάσιο τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Προκειμένου δέ νά πραγματοποιήσουν τό σχέδιό τους γιά μία ἐνότητα στό ὄνομα τῆς ἀγάπης, ὄχι ὅμως καί στό ὄνομα τῆς Ἀληθείας, ἀλλά τοῦ ψεύδους, ἔφτασαν στό σημεῖο νά ἀποδειχθοῦν «ἀχθοφόροι» τοῦ λειτουργήματος καί ἀξιώματός τους, ὅπως εὔστοχα ἔλεγε ὁ παπα-Γιώργης ὁ Μεταλληνός γιά ὅσους προτιμοῦσαν νά προδώσουν τήν Ἀλήθεια τῆς Πίστεως ἐν ὀνόματι μιᾶς ἀθεόφοβης φιλαδελφίας. Ἐξ ἄλλου συχνά μᾶς θύμιζε ἀπό τόν ἅγιο Μάρκο τόν Εὐγενικό ὅτι:

**Ἀλήθεια + ψεῦδος = ψεῦδος!**

Ἐκτός αὐτοῦ, παραβίασαν κάθε δεοντολογία, διέσυραν κάθε ἀρχή δημοκρατικῆς ἐκπροσώπησης καί κατέλυσαν ἐν τέλει τόν ἱερό θεσμό τῆς Συνοδικότητος. ΑΝΕΡΥΘΡΙΑΣΤΑ. Δέν ντράπηκαν, δέν φοβήθηκαν, δέν δίστασαν νά ἀνατρέψουν αὐθαίρετα καί προκλητικά ἀτιμώρητα τόν Κανονισμό Λειτουργίας τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί

δυστυχῶς στό ἴδιο πραξικόπημα καταστρατήγησης τῆς Ἀληθείας συμμετείχαν διά τῶν προκαθημένων τους καί οἱ ὑπόλοιπες τοπικές ἐκκλησίες πού ἔλαβαν μέρος στήν ψευδοσύνοδο τῆς Κρήτης.

Καί διερωτώμεθα: μέ τί πρόσωπο, μέ ποιά συνείδηση, μέ ποιό ἀνδρῶο φρόνημα, μέ ποιό πνευματικό ἔρεισμα, ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος (Δ.Ι.Σ.) τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος -καί ὄχι ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας (Ι.Σ.Ι.)-, σέ πρόσφατη συνεδρίασή της παρέπεμψε στό Πρωτοβάθμιο διά Ἀρχιερεῖς **Συνοδικό Δικαστήριο** τούς Μητροπολίτες Κυθήρων κ. Σεραφεῖμ καί Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας κ. Κοσμᾶ, διότι οἱ ἐν λόγω Ἀρχιερεῖς ἐξεδήλωσαν **ἀπειθαρχία καί ἔλλειψη σεβασμοῦ** πρός τήν **ὁμόφωνη ἀπόφαση τοῦ συλλογικοῦ ὀργάνου διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀναφορικά μέ τά ὑγειονομικά μέτρα, πού εἶχαν ἀποφασιστεῖ κατά τήν περίοδο τοῦ Πάσχα.**

Ἡ Ἐπιτροπή μάλιστα εἰσηγήθηκε, μεταξύ ἄλλων, τήν παραπομπή τους γιά:

**Καταφρόνηση τῆς προϋσταμένης ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς,**

**Ἀπειθαρχία**

**Θεολογική πλάνη**

**Ἠθική αὐτουργία γιά ἀπειθαρχία τῶν πιστῶν σέ σχέση πρός τίς ὑποδείξεις τῆς Πολιτείας καί τῆς Ἐκκλησίας σέ θέματα ὑγείας.**

Καί ρωτᾶμε εὐθέως: ποιοί ἐγκαλοῦν, κρίνουν καί καταδικάζουν ποιούς;

Οἱ ἐκκλησιαστικοί ἐνάγοντες καί ἀνακριτές οἱ ὅποιοι παραβίασαν, διέσυραν, νόθευσαν, ἀτίμωσαν καί κατέλυσαν κάθε ἔννοια ἰσηγορίας, ἐλευθερίας, δημοκρατίας, ἔννομης ἐκκλησιαστικῆς τάξης καί ὀρθοδοξίας;

Αὐτοί δέν εἶναι πού ἀσέλησαν ἀπροκάλυπτα εἰς βάρος τῆς ἀποφάσεως τῆς Ἱεραρχίας τους, τήν ὅποια εἶχαν προσυπογράψει οἱ ἴδιοι λίγες μέρες πρῖν καί μάλιστα γιά ἓνα μεῖζον δογματικό θέμα, ὅπως εἶναι ἡ ἀπόδοση ἐκκλησιαστικότητας στίς αἰρέσεις;

Οἱ ἴδιοι δέν εἶναι πού τό βράδυ τῆς Παρασκευῆς ἀποφάσιζαν ὁμοφώνως ὄχι, ἐνῶ τό πρῶί τοῦ Σαββάτου ἔλεγαν ναί;

Ναί, αὐτοί εἶναι οἱ ἴδιοι, πού σάν προσκυνημένοι καί βιαστικοί ὑπηρε-  
τοῦν τά ἀντίχριστα σχέδια τῆς Νέας Ἐποχῆς καί τῆς παναίρεσης τοῦ τέ-  
ρατος πού ἀκούει στό ὄνομα Οἰκουμενισμός.

Ναί, Αὐτοί εἶναι!!! Αὐτούς ποιός θά τούς δικάσει;